

ATT LEVA AV UPPSTÅNDELSENS KRAFT

Kära bröder och systrar i Kristus!

»Om Kristus inte har uppstått, då är er tro meningslös, och ni är ännu kvar i era synder« (1 Kor 15:17). Kristi uppståndelse är kärnpunkten i vår kristna tro. Utan den finns ingen kristendom, ingen frälsning, inget hopp. Därför är det så viktigt att vår tro på uppståndelsen fördjupas och får berika hela vårt liv. När man börjar bli likgiltig i sin tro, beror det ofta på att man inte låtit sig genomsyras av uppståndelsens kraft och glädje. Fastetiden som nu börjar är till sitt väsen en förberedelsetid, då vi längtar efter påsk, Kristi uppståndelses fest. Under fastetiden skall vårt hjärta tömmas på allt onödigt, så att det kan uppfyllas av jubel och tacksamhet över att Kristus har uppstått och vill ge oss del av sin seger över lidande och död. »Saliga ni som hungrar *nu*... Saliga ni som gråter *nu*« (Luk 6:21), säger Jesus i dagens evangelium. Just *nu* under fastetiden måste vi lära oss att hungra och törsta efter påskens seger och samtidigt sörja över vår egen och världens synd. Vi får sträva efter hjärtats ånger och omvändelse.

Vår tro på uppståndelsen ger oss kraft att bära livets oundvikliga bördor och svårigheter och att hjälpa andra med deras bördor. Den uppståndne Herren ger oss hopp och mod att arbeta på en bättre värld. Vår tro på det eviga livet gör oss inte likgiltiga för livet här på jorden. Tvärtom vill vi omgestalta jorden, så att den blir allt mer lik Guds eviga rike, där hans kärlek genomsyrar allt. Den katolska socialläran, som är ganska okänd även för många troende, kan inspirera oss att bli mer engagerade i vårt svenska samhälle. Det finns mycket att göra för att Sverige skall präglas ännu mer av solidaritet och rättvisa för alla. Materialism och girighet kan hota att göra oss okänsliga för dem som har det svårt. »Ve er som är rika, ni har fått ut er glädje« (Luk 6:24), varnar oss Jesus. I vår rika del av världen ligger det ofta ett dysterhetens och grinighetens dok över människors ansikten. Kontrasten är slående mot länder i tredje världen, där det ofta finns mer av solidaritet och gemenskap mitt i alla svårigheter. Det är vår kallelse som kristna i dagens Sverige att hjälpa våra medmänniskor att skaka av sig rikedomens ok, så att de får glädjen att dela med sig till dem som har det svårt. Då vänds Jesu verop till saligprisning. Jordens rikedomar är till för att delas. Det allmänna bästa måste gå före individens jagande efter vinst och bonus.

Det finns en stor fara i Europa av idag: att vi stänger våra dörrar för dem som kommer till oss från fattigare delar av världen. Politiken i många länder i Europa blir allt mer restriktiv för invandrare. Också i vårt eget land märker vi samma tendens. Nästan varje gång jag besöker en av våra församlingar, finns det någon som ber om hjälp eftersom han eller hon hotas av avvisning. Kyrkan betonar att migration är en mänsklig rättighet. Naturligtvis måste det finnas lagar som ser till att invandringen regleras på ett rättvist och rimligt sätt, men samtidigt

måste generositet och öppenhet mot dem som vill komma hit vara grundregeln. Dessutom kan vi peka på att invandring brukar leda till bättre utveckling på många områden. Europa som har ett åldrande befolkning kan inte överleva utan invandring från andra håll. Historien visar oss ofta, att de länder som varit öppna för invandring, får många fördelar framför dem som sluter sig inom sig själva.

Samtidigt är det viktigt att migrationen till Sverige också leds in på goda banor, så att vi inte delas upp i två läger: infödda och invandrare. Tyvärr finns det vissa tendenser till detta, t.ex. boendesegregationen i våra storstäder. Ord som »invandrare«, »invandrarkvinna« och »invandrarbakgrund« har ofta en lite nedlåtande och negativ klang. Som kristna måste vi arbeta målmedvetet på att överbrygga allt som skiljer människor åt och delar upp oss i olika läger. I våra församlingar måste vi skapa en god gemenskap och ett berikande utbyte mellan människor av olika bakgrund. Det är alltid en glädje för mig att se att man på många håll har lyckats skapa levande församlingar, där alla kan känna sig hemma och älskade oavsett språk, kultur eller samhällsklass. Som Kyrka är vi ett enda heligt folk, där det inte spelar någon roll om vi är jude eller grek (jfr Rom 10:12), svensk eller polack, kroat eller afrikan. Det är en rikedom utan like att vi i varje församling har hela världen samlad. Samtidigt måste vi bli mycket bättre på att ta vara på denna rikedom och dela med oss av den till resten av det svenska samhället.

För många, inte minst bland våra ungdomar, kan det ibland vara svårt att knyta ihop livet i Kyrkan och livet i det omgivande samhället. Värderingarna och synsätten tycks ofta helt olika. Man riskerar att leva i två helt olika världar: i Kyrkan och i samhället. Samtidigt kan vi också se detta som en spännande utmaning till evangelisation. I Kyrkan skall vi näras av Guds ord och sakrament för att få kraft och inspiration att göra livet ute i samhället mer rättvist och kärleksfullt. Vår tro på den korsfäste och uppståndne Herren driver oss att sprida hans kärleksbudskap till dem som sitter i mörker och dödsskugga, till dem som fastnat i hopplöshet och modlöshet.

Jeremia liknar den som inte känner Herren vid en torr »buske i ödemarken« (17:6), men mötet med Herren kan göra honom till »ett träd planterat nära vatten« (17:8). Vi får det stora och glädjerika uppdraget att förmedla vår tro på den uppståndne och förhärligade Jesus Kristus, som lever och verkar i sin Kyrka, vidare till dem som aldrig fått möta honom. Denna tro berör allt i vår tillvaro. Allt förvandlas i hans ljus. Vi får en försmak redan nu av den eviga härlighet, som han har öppnat för oss genom sin påsk. Redan nu får vi delta i den lovsång och tillbedjan, som aldrig skall få något slut. Samtidigt blir vårt arbete på att skapa en bättre, mer rättvis och kärleksfull värld till en del av vår lovprisning av Guds barmhärtighet och härlighet. Det är i sista hand Guds helige Ande, som driver oss att redan nu förvandla denna jord till himlens förrum, där barmhärtighet och kärlek råder för alla. Bara genom hans uppståndelse kan vi, hans heliga folk, få denna kraft. Bara i honom kan vi bli påskens folk.

Stockholm 2010-01-20

Med min förbön och välsignelse,

+ Anders Arborelius ocd